

„Dievas myli linksną davėją“

Kenti! Paklausyk: Jo Širdis ne
mažesnė už mūsų. Kenti?
Vadinasi, taip reikia. (Kelias,
230)

kovo 27 d.

Įspėju tave, kad didžiąsias atgailas
kartais lydi dideli nuopuoliai, kurių
priežastis – puikybė. O jei mes nuolat
stengiamės patikti Dievui savo
mažomis kovomis, pavyzdžiui,
šypsomės, kai visai nenorime;
patikėk, kad šypsena kartais atsieina
daugiau nei valanda „ašutinės“, –

šitaip neduodame dingsties puikybei
arba išvengiame kvailo naivumo
laikyti save didžiais herojais.
Pasijusime lyg vaikai, tegalintys
padovanoti menkniekių savo tėvui,
kuris labai džiaugsmingai juos
priima.

Taigi ar krikščionis visada turi būti
apsimarinėš? Taip, bet iš meilės. (...)
Gal mes iki šiol nesijautėme esą
raginami ištikimai sekti Kristaus
pėdomis. Gal nebuvo suvokę, kad
savo mažus išsižadėjimus galime
sujungti su Jo atsisakymo auka: už
mūsų nuodėmes, už visų laikų
žmonių nuodėmes, už Liuciferio, ir
toliau priešgyniaujančio Dievui savo
non serviam! –netarnausiu, blogus
darbus. Kaip galėsime
neveidmainiaudami sakyti:
„Viešpatie, nuodėmės, kurios žeidžia
Tavo meiliausią Širdį, skaudina ir
mane“, jei nepasiryžtame atsisakyti
mažmožio arba paaukoti mažytės
aukos Jo Meilės garbei. Atgaila,

tikrasis noras atsiteisti, mus skatina atiduoti save, pažadina artimo meilę. Atiduodame save, kad atsiteistume, ir mylime kitus, kad padėtume jiems, kaip Kristus mums padėjo.

Nuo šiol skubėkite mylėti. Meilė neleis mums skųstis, maištauti. Teisybė, mes dažnai patiriame sunkumus, bet skundžiamės; taip ne tik švaistome Dievo malonę, bet ir neleidžiame, kad ateityje mūsų ko nors prašytų. *Hilarem enim datorem diligit Deus* – Dievas myli linksmą davėją. Dievas myli tą, kuris duoda su džiaugsmu, trykstančiu iš mylinčios širdies, kuris atiduoda save Dievui neapsimetinėdamas, nesivaipydamas, tarsi darytų malonę. (Dievo bičiuliai, 139–140)

lt-lt/dailytext/dievas-myli-linksma-
daveja/ (2026-03-21)